

Od nebeške glorie.

(Po stari legendi.)

Stoji stoji tam samostan,
Je v njem monih, ki let' in dan
Premišljal je samó letó,
Kakó v nebesih je lepó,
In kakšno je veselje tam,
Ki je ljudém prikrito nam,
Ki vidilo ga ni okó,
Ki slišalo ga ni uhó,
Ki ga čutilo ni sercé,
In ki preseže vse željé. —
Iz kloštra šel počasnih nog
Sprehodit enkrat se je v log,
Kar na drevesu pevcica
Zapoje rajska tičica,
In poje poje tak lepó,
Da obena tica ne takó.
Prepevala je glorio,
Ki jo v nebesi vživajo;
Prepevala na jasen glas
Je njega veličast in kras,
Ki zemlje je in nebá vladár,
Od ktereга je vsaka stvar.
Prepevala, kak božji svit
Nebeščanom je vsim odkrit.
Kak angelci lepó pojó,
Lepó pojó, sladkó pojó,
Sveti trojici strežejo,
Mario d' vico vénčajo,
Ki vsa vsa osvitljena je,
Kraj sina posajena je.
Je pela od veselja tih,
Ki so v številu zvoljenih,
Ki njih posést za vekomaj
Veseli je nebeški raj,
Ki božje obličje gledajo,

Brez néhanja ga vživajo.
In pela je takó lepó
Takó lepó, takó sladkó,
Da se od glasov presladkih
Je precej zamaknil monih,
Da se takó je zamaknil,
Da se kar nič, ni nič ganil,
Da, ko že odletela je,
Mu pesmica donéla je
Takó lepó, takó sladkó
Še zmiraj zmiraj na uhó.
Al kadar se mu zdelo je,
Da tica odletela je,
Se verne spet, in v klošter gre,
Vratár neznan mu vanj odpre,
Poznal monihov nič več ni,
In tudi njega ne oní.
„Kakó je to, kako je to!
Pred eno uro je biló,
Ko sim zapustil samostan,
Da šel sim v log, ko slehern dan,
In spremenjeno je vse zdaj,
In nepoznan mi skorta kraj.
Zdaj spomni viši se opát,
Da j' bral v zapisniku enkrát:
„Da šel monih iz kloštra je
Pa da ni vernil nič več se,
Pa nikdar se ni vernil spet,
Od takrat zdaj je tristo let.“
„Tedaj poslušal tristo let,
Sim rajsko tico pesem pet';
Ker pesem b'la je tak sladká,
Ki pela jo je tičica,
O kakšna še le gloria
Veselja je nebeškega!“

M. Valjavec.

Cerkvica sv. Magdalene na Lurnskem polju.

(K o n e c .)

Med zmagavce stopi sedaj poročnik od bėguncev, ktere je na vse kraje razkropljene Vojnomir s velikim trudom skupil ter jih potrebe se nevihti ogniti prepričal, s naznanilom, da so pripravljeni, se Kajtimarovega nasledniku podati. Na Domicianov svēt jim tedaj Valdun milostivo dovoli varnost osebe in vlastine, obljubi vse popolnoma pozabiti in bogato obdarovati tē, ki se kerstiti pustē. — Ko poročnik s ovim odgovorom nazaj pride, se jih veliko oglasi, ki so pripravljeni se svojim Bogovom odpovedati; drugi pa zakopljejo svoje kije in bučlove v zemljo s terdnim zaupanjem, da pride gotovo enkrat pravične osvele strašen dan.

Na krasnem prestolu, ktereга so ponosni zmagavci pod svetlimi lipami Sventovita postavili, sedi vojvoda Valdun, na njegovej desnej pa stoji Bojar Domician in na levej dva vladika, Hejmo Rožeški i Reginbald Koliški. Klečē leži zadnega sin pred nogami vladarja, in zraven njega blēda pa rajskolēpa deklica v slovenskej nošnji. — Ko se boj s svojim grozami tudi nad Psarnico razvije, so zmagonosni Bojari navadno po hišah zapaljenih vasi plenili in morili. Kadar vlomijo v županovo stanišče, naletē na zapuščeno deklico, ki se od straha nadvladana brezvēstno na tla zgrudi; že so jo hotli vsmertiti, ko prileti Teodat, ki se je že pridružil Domicianovej vojski, ko je na Koroška tla stopila. Toraj urno odstopijo vojaki od svojega namena, ko so vidili pred seboj visokega in berhkega mladenca, ktereга so ko prijatla svojega vojvoda poznali, in ko zvestega zaveznika in pravega junaka spoštovali in ljubili. —

„Koga mi pripelješ, Teodat?“ vpraša vojvoda in pogleda s prijaznim okom na klečijočēga.

„Cojtmarova hči“ — odgovori vprašani s priklonjeno glavo: „prosi po meni in s menoj združena za življenje svojega očeta.“

„Teško je“ — reče knez: „zadolženje vjetnika; ker on je bil, ki je moje zmoteno i zapeljano ljudstvo v svojem terdovratnem vporu proti meni poterdil in me silil, s kervavo šibo vojske svoje otroke tepsti. — Vendar vstanita! Nerad bi prošnji vrednega sina mojega najvērnišēga prijatla odrekel, zlasti ob uri, ko se soped vsedem na prestol, ktereга mi je prosijoči s lastno nevarnostjo otepi pomagal. — Da bi se tudi tvoj branjenik vrednega skazal milosti, ktero sim mu zavolj tebe dodeliti pripravljn. — Pripeljite semkaj vjetnika!“

S pripogajeno glavo, okol ktere se sivi kodri valē, s temnim na tla pobešenim pogledom ponosno stopa župan še ves okervavljen in oprāšen vsred močne straže. Nasproti mu skoči jokajoča hči in objame kolena vklenjenega očeta.

„Cojtmar! beseduje vojvoda:“ Serce me boli, ko vidim v takem stanu pred seboj stati najhrabrejšēga zmed celega ljudstva. „Tiho in nepremakljivo stoji župan. — „Teško si se“ — dalje govori Valdun: „nad menoj in domovino svojo pregrešil; zaupanje ljudstva si v zlo obrnil, ter ga k nevērnosti in bratomorstvu podšuntal nasprot temu blagemu nauku, ktereга plam je vžgal pobožni Rupert v tej goratej zemlji. —

Ojstra pravica tirja tvojo težko zadolženo glavo. — Vendar zastran one-ga mladenca, ki ga pred seboj stati vidiš, zastran tvoje blagoserčne hčere naj namêst pravice vlada milost, ako se odpoveš svojim lažnjivim Bogovom in mi na altarcu Križanega na novo zvestobo prisežeš.“

Počasi vzdigne sedaj Cojtnar glavo in odgovori s nagerbanim čelom: »Zastran tega fantalina in moje hčere praviš? — Dete moje nima s od-padencom nič opraviti, in skoz prošnjo izdajavca noče Cojtnar svoje življenje ohraniti. — Peljite me k smerti!“ —

»Cojtnar!“ jame sopet knez: »Božanstvo ti je podarilo jasen um in zlahtno serce, da ju oberaesh v prid in blagor ljube očetvine. Še zamo-reš rane, ki si jih bratom svojim zadal, zaceliti. — Toraj odvzemite mu spone! — Prejmi sopet svoje posestva! Idi sopet v svojo županijo v sredo svojih ljubljenih otrok. Samo popred se daj kerstiti, in — “

»Nikakor ne!“ tužno vjetnik odgovori: Veri, ktero je deček ne-dolžno igraje spoznoval, se serec že na kraju hladnega groba ne more opovedati, — in kakor oče — misli tudi moja Ljudvinda.“

»Oče!“ plašno zaprosi hčERICA: »Nikar ne zaverzite, kar vam po-nudi knezova milost! Učite se najpred spoznati toto vëro, ki uči mir in ljubezen, in ktero nam je ljubezen sama dala ko blagodarno luč, da nam prijazno razsveti tinino življenja. — Ako vam je sicer Triglav polja blagoslovil, Živa vam ljubo zdravje podelila, in Božič domače ognjišče varoval; vse združeno in lepše najdete to sopet v Bogu—kristjanov. Na smertnej postelji se vam ni treba pred Zlodjem tresti, ker bo vas varo-vala sveta dëvica z svojim sinkom božjim in zveličani — “

»Molči, nesrečnica!“ zakriči razljuteno župan. »Kaj moram slišati! Ti se podstopiš mi hvaliti vëro — “

»Ktero radostno — akoravno mi proti vaša jeza — spoznavam!“ se iskreno deklica oglasi. »Preljabi oče! prišla je za me resnobna ura, v kterej imam skušnjo prestati, ako sem tudi vredna se kristjana zvati. — Zaročili ste me z Volkovičem i veselo mene in njega blagoslovili, ker naju je ljubezen združila. Radostno sem se vdala nagibu mojega serca in očeta želji ter se nadjala, v dragega naročju zemeljske blažnosti deležna biti;— Ali še več mi je dodelil: venec večnega življenja mi je spletel; kerščena sem in Magdalena imenovana.“ —

»Vmolni, zaveržena!“ serdit oče zarenči. »Oj! prokleti! ti si jo zapeljal, tode kratko in malo se imaš veseliti svojega čina. — Prejmi, Černibog! žertvo svojo. — In naglo ko blisk izterga razljuteni iz rok nekega vojaka ojster meč, ga Teodatu v persa porinuti. To vidiš devica globoko zdihne in urno plane pred ščit svojega ljubljenca, in — teran od slepe bësnosti verže oče hčeri morivno jeklo skoz mlado serce. — — Obupno se nesrečen morivec zgrudi pred nogami smertno ranjene. Vsi pričujoči nad tim groznim djanjem ostermë; brezvëstno potegne Teodat meč iz tóka, klečijočega prebošti.

»Nikar, moj Teodat! reče devica s pojemajočim slabim glasom.“ Kaj hoesh li storiti? — Vmiraje na križu je odpustil božji Sin svojim morivcom; stori jednako, in prizanesi! — Varuj mojega očeta pred obupnostjo! Ohranitev njegovega življenja naj ti bo plačilo moje ljubezni!“

»Pri Bogu obljubim, sveta devica!“ jokaje mladenec odgovori in poklekne pred njo.“ »Kar le terjaš, naj se zgodi: Svoje življenje po-svëtim tvojej želji.“

»Hvala lepa,* se nasmehlja Magdalena. »Ločitve težko in grenko uro mi lahko i sladko storiš. — Bliža se sladko spanje — že se je prikazala na svetlih oblakih nebeška kraljica, me sprejeti v svoje naročje. — Z Bogom, moj ljubi Teodat! — Srečno, moj dragi oče! Vaša hčerka gre v svojo pravo lepo domovino.« —

»O nikar me še ne zapusti!« stoka starec: »Poglej še enkrat prizanesljivo in prijazno na vmorivca, in vzemi seboj tolažbo, da si svojeji veri eno dušo pridobila. — Toraj — »se vzdigne in dalje beseduje:« vas pohlevno prosim, vzemite me v svoje čisto družtvo! Vera, ki tako vmreti uči, zamore le osrečiti. — Njej posvetim zanaprej celo svoje brezradostno življenje, in — bi terjala mojo kerv — tako naj veselo teče v spravo mojega hudodelstva.«

»O ljubeznjivi oče!« šepeta vmirajoča: »Kako obilno mi povernete kratko bolečino. — Glejte, o pogledite — odpirajo se že rajske vrata — Maria! sprejmi milostljivo vbogo hčerico!«

Omahne ji zala glavica; nebeško smehljanje zaigra na obledelih ustih; sicer bistro oko otumni, in — ne diha več. — Dolga sveta tihota je obhajala smert mlade mučenice. — »Cojtmar!« turobno pa ozbilno zadnič vojvoda pregovori: »za maščovanje kliče k mojemu prestolu kerv, ki si jo preli; — vendar ne pozna osvete naša vera, ktero je sam njeni začetnik odpustivši svojim sovražnikom skoz smert na križu poterdil. Po-božne hčere smert je sprava za tvoje djanje, odpustila ti je, in — zato ti tudi jaz odpustim. Vstani, Otovin! — tako se boš vbodoče zval. — Na ovem mestu hočem prejeti tvojo obljubo; jutro te bo na grobu vmerle kersta sveta zaveza s nami sjedinila, in pod timi košatimi lipami se bo sozidala cerkev, posvečena svetnici, ktere ime je nosila tvoja rajna hči.«

»Tako naj bo!« skesano reče in na novo pred knezom na hofena pade: »Pokornost prisežem tebi in novej vèri zvestobo do hladnega groba.«

Ako skoz prijazno Lurnsko polje, ki je z gostim smerečjem omejeno, potuješ, zagledaš nad Psarnico malo od treh starih lip obsenceno in svetej Magdaleni posvečeno cerkvico. Čul boš tudi v bližnjem kraju neko šumenje, kjer so Sventovita duhovniki lahkovernej množici prerokovali. — Ali tamo, kjer se je ta dogodba pripetila, jo dan današnji ne slišiš več v slovenskem govoru pripovedovati; zakaj naši predniki so se od Nemcov zatirani ali ponemčili ali svojo domačijo prostovoljno zapustili. Pa tudi Nėmec tega okraja ti bo zvesto praviti vėdel od strašne vojske, kervavih globin, starodavnih lip in o prihodnem dnevu osvete in svobode — akoravno je od istih dob že več ko tisuč lėt preteklo.

L. P.

R ino L sta slavenska vokala.

(Konec.)

7. **A**ko se **i i r** bez vokala pišeta, se tudi več zmot odvrne n. pr. verni gläubig, verni kehre um = vrni, varni sicher, (il. varni = vrni); ali uže vseli pišete verni gläubig = věrni ali věrni? sěrni, sarni, srni; zarno — zrno; darni — drni; parni — perni — prni; měrni — marni — mrni itd. potlěr kolni Wagen = kolni — klni

fluche; polni — polni = plni; volna — volna = vlna itd. Ali pišete za tom, kedar ne smê v u prêiti, vseli j? ino ali to vseli smête bez pregrêška?

8. Glasovanje (Lautiermethode) uči, da **l i r** bez vokala izrêkati ino tedaj tudi pisati, ni teŝko, marveč se tako hitrêje piše ino pravêje izrêka, česar se je v učilnicah kmalo presvedočiti. Prvenci, kteri šče bez razumnêja berò, izrekajo n. pr. smert Tod=smert=smärt, rekel hat gesagt, po učiteljevoni pravili, da se l včasih kakor o ali u izgovarja = rekeo ali rekeu, dolg Schuld = doug, akoravno većina Štajarcev dug s vsemi Jugoslaveni, a ne doug izgovarja. Tudi Ogrski Sloveni imajo v tom primêrku čisti **ll** n. pr. Kûzmiesev Nouvi zakon Mat. I. 22 spunilo se je; II. I od sunčenoga zhoda itd. Bodi nam Jugoslavenom tedaj pravilo: l r med konsonanti ino na kraju po konsonantu je: rrr bez vsakoga čistoga vokala: trg, prt, ŝrd, strd, hrabr, ostr ino na začetku slovke: rdêti, rŝ, rt, rvati, ino II. I je med konsonanti, prêd konsonanti na srêdi, ino na kraju besêde: u ali o ali ou po narêčjih: dlg = dug — doug; malta = mauta, ba ta = bauta; pletl = pleto — pletu, pisal = pisav. (Se vê, da bi bolje bilo, ako bi se l vseli izrekalo, kakor l naši Rezianci, Nadmariborjanje vseli ino Hrvatje na kraju besêdi vseli izrekajo. — Kar pak prênêsrečno Jugoslavenkò popako, iznemši Blgare, zadêva, da se **ll** med konsonanti, prêd konsonanti ino na kraju besêde v neumni **ll** kazi, povzemem svarjenje slavnoga, oj prêrano umrloga učitelja Slav. vzajemnosti: „Musim vyznati, ŝe se mi srbsko — illyrskê zptvořovani pravê starê slavenciiny k pr. vuk misto vlk, puniti misto plniti atd. naskrve ne libi.“ Kollár Cestop. str. 123, ino ŝelim, da bi se skoro odpravila.

9. Ino zadnji, akoravno prvi ino prêvaŝni razlog, zakaj pišimo **ll** i r, kedar sta sama vokala, bez vsakoga drugoga vokala, je sloga slavenska, ino toj se mora vse drugo ukloniti, podvrêci ino ji strêci. Kakor smo se naimer v ê: svêt Welt za vse različne Slavenske izgovore: i, e, j, ie, ije, ea, ej, aj, je, jo, y (kdor drugače piše, je slogi sopr!) prijazno sloŝili, ino šče se imamo za izgovore: št, šc, ê, c v ê n. p. mlačen gedroschen ino za izgovore: ŝd, dŝ, ŝ, dz, z j v ŝ n. pr. roŝen geboren v kratkom združiti, tako se tudi v pisanji **ra i la** zedinimo za vse razne izgovore ino pisave: ar, er, iar, or, ur, rù, r'; ol, el, il, lu, lù, l', u n. pr. drn Wasen = dr'n ogrskosloven. srb. blg. češ.; darn polj.; dern sloven. rus; dorn luŝ.; trg Markt ogrskoslov. srb. blg. češ.; targ polj.; torg rus.; terg sloven. targ ilir.; zrno Kern ogrskoslov. srb. blg. češ.; ziarno polj.; zorno luŝ.; zerno slov. rus.; zarno ilir.; pln češ. blg.; peln polj.; poln sloven. luŝ. rus.; pun ogrskoslov. ilir. srb.; vlk blg. češ.; vilk polj.; velk luŝ.; volk sloven. rus.; vuk ogrskoslov. ilir. srb.; dlg blg.; dolg sloven. luŝ. rus.; dlug češ. polj.; dug ogrskoslov. ilir. srb. itd. — Povrzimo da prokletò starokopitno, robsko pravopisno pravilo: „Piši, kakor govoriš.“ Ker je to, dokler šče jednoga, kniŝevnoga občega jezika ne imamo, našemu slovstvenomu pribliŝanju naj vekši sovraŝnik ino se ne ustavljajmo dlje potrebnim popravam; pišimo od sega dob etymologički, sloŝno, vzajenimo, občinski, bratovski — Slavenski, slovstveno!

Bèlankin.

Sveta ribca.

(Narodna povedka).

Neka mačoha nažene svojega bedastega pastirka s rešetom po vode. Nerodnež, kakor ga je imenovala, gre k studencu, zajema vode, pa mesto vode ostane u rešetu le ribca, ktera se je sedaj, ko voda iz rešeta steče, hudo premetovati jela. On jo hoče mesti vode pasterki nesti, pa kako ostermi, ko ga ribca takole nagovori: „Ljub moj! deni me u vodo nazaj, saj vidiš, da moram na suhem umreti. Tebi bi se tudi dobro ne zdelo, ako bi te kdo u vodo pahnil, in bi moral utoniti, saj ti ne hode zastoj — Kar bodeš u mojem imenu prosil, ti bo dano.“ Milo serčen kakor je bil, verže ribco bez pomiselka u vodo nazaj, ter poskusi vodo zajeti, ako se mu ni ribca zlegala. Med besedami: „Bog in sveta ribca, da bi rešeto vodo držalo“ porine rešeto u vodo, in ga opet uzdigne. / No! sam si skoraj ni verjel, da je rešeto vodo držalo. Ko domu pride, položi rešeto s vodoj na klop, in se znak na peč vleže. Mačohi pa se nikakor ne zdi po pravici, da je on u rešetu vodo prinesel; mislila si je to mora copernik biti. Za tega del ga nažene u hosto, naj ji hitro bukev za derva poseka, in jo domu privleče. Če ravno nevoljen, se jej vendar uda, in se spravi od doma. U hosto pridši, zažene sekiro na tla, si zbere bukev, ter izusti besede: „Bog in sveta ribca, da bi bukev padla“, in že leži na tleh. On se pa na njo usede, zopet znane besede pregovori, in bukev se začne naravno proti domu gibati. Pot je peljala mimo grada, u katerem je ravno mlada gospodična u oknu stala. Čudno se jej zdi, da bukev sama nerodneža nese, mesto da bi jo on s konji domu vlekel, ter od čuda zavpije: Glej ga nerodneža, mesto da bi on bukev nesel, nese pa bukev tebe, ti si zares kak copernik. „To mu je bilo preveč, misli si, počaj ti bom že pokazal, da sim copernik, ter od jeze u imenu svete ribce poželi, naj bi gospodična noseča postala, in gre svoj pot naprej. Ko na bukvi domu prijah, si mačoha misli, no zdaj pa vem, da jo zna coprati, ter ga s besedami: „Poberi se mi copernik iz pred oči, jaz te ne terpim dalje doma“ in ga tako iz hiše spoka. Ker ni vedel, kam se obrnuti, se u grajšino za pastirja ponudi in ostane.

Gospodična pa je porodiła prav zalega fantička, od kterega nikdo ni vedel, kdo da je njegov oče. Ko je fantič že tri leta star bil, je povabil posestnik vse viteze tiste dežele na veselico. Prav dobre volje so se imeli. Med tim pelje grajšak svoje drage goste u prostrano sobo, kjer je tri leta stari fantič s zlatim jabelkom u rokah postopal. Grajšak je namreč rekel, komur bode fantič jabelko podaril, tisti je njegov oče. Alj fantič nobenemu ni hotel jabelka iz rok dati. Od tega pa je tudi zdajšni pastir slišal, in se je tudi u tisto sobo podal, kakor bi gospoda poiskati hotel. Ko vrata odpre, mu otrok že nasproti leti, ter mu jabelko ponudi. Grajšak pa še vendar neče verjeti, da bi bla njegova hčer s pastirjem otroka imela, in pravi: „Ako bodeš ti pred vagan orehov preštel kakor jaz pečeno kokoš razrezal, tadaj bom ti še le verjel, da je otrok tvoj.“ S tim je tudi zadovoljen, in si pusti orehe prinesti, gospod pa kokoš, in obadva se spravita na delo. Pastir se kar neogleda na gospoda, kaj on dela; ampak orehe hitro premetava, in vsako-

krat reče: »Bog in sveto ribca, in ta dva orešca.« Gospod pa si misli, saj sem tako jaz pred gotov kakor ti, in vpira na njega oči. In glej! pastir je orehe že preštel, še predenj je gospod kokoši načel. To ga razjezi. Nikakor še verjeti ne more, da bi bil pastir oče tega otroka. U jezi pa zapove, da naj, hčer, pastirja in otroka u sod zmasijo, in u vodo veržejo. Zala gospodična se je u sodu jokala, ker se je gotove smerti bala. Alj pastir jo tolaži s besedami: »Nikar se ne boj, dokler sim jaz pri tebi, se ti nič hudega pripetilo ne bode.«

Kadar se mu zdi, da je sod po vodi že dosti daleč priplaval, reče naj sod na suho skoči, in se raztreši. Že so na suhem in vidijo pred seboj lep grad, in grejo naravnost u njega. Ko u grad pridejo, jih vse s veselim glasom: Živio naš gospod! pozdravi, in tukaj ostane prejšni pastir zdaj žlahten gospod.

P. Brašovar.

Književni pregled.

* Kakor Novice naznanijo, je naš nevtrudljivi slov. pesnik in pevec Miroslav Vilhar ravno dva zvezka svojih pesem s napevi vred izdal. Pervi zvezek obseže pesmi: »Ipava« »pri luni« »slovo od Minke« »oh da bi le vedla!« in »zdihlej« — drugi pa pesmi; »sercu« »prezgodna smert« »zagorska« »prijazne oči« »napitnica« in »v stražnici.« — So neki prav krasno natisnjene in se pri Kleinmajerju in Bambergu v Ljubljani dobijo. Vsak zvezek velja 30 kr. sr. Donesek iz taisyh je namenjen nesrečnim Baškim Slovencem v pomoč. — Ni dvoniti, da si jih bo vsak domorodec priskerbel. Samo to še želimo, da bi jo te pesme tudi k nam čez Ljubelj priromale, kjer jih že težko pričakujemo.

* V Zagrebu je izšlo: »kratko krasoslovje o pèsništvu« s dodanim pregledom najglasovitiših pèsnikov gerških, rimskih, romanskih, engleskih, nemških in slavenskih. Složeno po našem iskrenem domorodcu Iv. Macunu.

To delo je tako pisano, da se povsod jemlje obzir na jugoslavenško pèsništvo in posebno na našo narodno poezijo. Da je v tej knjižici v razmerju naj več jugosl. pèsnikov zapopadeno, je vse hvale vredno, ker je tako pisana, da se more tudi za šolsko knjigo upotrèbljevati. Velja le 15 kr. sr.

* V Novosadu izhaja: »Knjiga za dobre celi.« Piše jo nekoliko Serbov in vredjuje Bogoboj Atanackovič. Na korist pravoslavne cerkve in vdov pravosl. duhovnikov. Cèna pravega zvezka je 30 kr. sr.

* Od ilirske »čitanke« od g. Veberja (Tkalcèviča) za nižje gimnazije je že 15 pol natisnjenih. Cèlo delo bo imelo okoli 20 pol.

* Slavni g. Macun je prestavil gerško slovnico na ilirski jezik. Vis. c. k. ministerstvo uka jo je tudi že poterdilo.

Z m e s.

* **S**vetli ban je poslal gimnazialnemu učitelstvu v Zagrebu dopis, v katerem ga pozivlje, da bi se gledé na velik nedostatek šolskih knjig saj enkrat na vso moč poprijel prestavljanja in sestavljanja tacihi bukev. Razun tega je določil vsakemu, ki do konca 1. polletja prihodnjega leta kako valjano knjigo sestavi, razun darila, ki ga je vis. ministerstvo uka ustanovilo, še ravno toliko tudi iz domače zemaljske denarnice. Te poziv ni ostal brez uspeha. Učiteljstvo je deržalo bers skupščino in posamezne predmete med seboj razdelilo, da jih hoče do ustanovljenega časa dogotoviti. Hvala in čast častitemu učiteljstvu, še večja slava pa svetlemu banu, ki se pri vsakej priložnosti tako iskreno za blagostanje in prosveto svojega naroda poganja! —

* Kardinal Mezzofonti, ki je lani zamerl, je zapustil knjižnico, ktera, kakor latinski imenik knjig pokaže, u 400 različnih jezicah pisane bukve zapopade.

* Dne 2. junija je zamerl v Tirnavi po 12 dnevnej bolézni v 26. letu česko-slovenski spisatelj in sovrednik izverstnega časopisa »Pohľadý« g. Mikulaš Dohnany. Od njega imamo »historijo povstanja slovenskjejho z r. 1848.

* Poljski godbeni skladatelj g. Antonin Kocipinski, kteri je nekaj časa na Dunaju prebival in se ravno sedaj čez Prag, Lipsko, Berlin in Krakov do svoje domovine ruskega Podolja vrača, je jel izdajati sbirko svojih skladb pod nadpisom »Spiewy Słowianskie« s polskim, ruskim, českim in serbskim textom za eden glas in glasovir; Perva čast v treh svežčkih zapopade: Spev Minasoviča »Błoga ta matenka tvoja« pesem Bogdana Zaleski-ga »Hop, hop cwałem koniu wrony« in Kaminski-ga »Wyszedł chłopiec w brzég strumienia.«

Pogovori vredništva. Č. g. O. C. v F. Serčna hvala za poslana knjige; jih bomo po Vašej želji razdelili. Zastran manj znanih slovenskih besedi Vas poprosimo jih poslati, da se slovar čedalje bolj dopolniti zamore. G. M. Ž v B. Vaši pesmici bomo s veseljem uverstili. Ali bi nam ne hotli tudi Vašega pravega imena razodeti? Prosimo G. V. K. Vnovič poslana pregovore smo prejeli. Zahvalimo. Če nam temnejše malo razložite, bo nam prav drago. Iz Dunaja še nič nismo dobili. G. V. v G. Vaša povest bo v kratkem uverstena. Lèpa hvala za njo.

Opomba. Doslej smo navadno častitim naročnikom Bčelo še čez čas, za kterega so naročeni bili, po redu pošiljali. Primerilo se je pa, da so jo nam neki posamezni domorodci s prav grenkimi besedami nazaj poslali, kakor bi jih s našim listom siliti hotli. Zategadel naj nam častiti g.g. domorodci tega za zlo ne vzemejo, da bomo vprihodnje Bčelo samo tistim gospodom pošiljali, ki naročnino odrajtajo ali pa saj oznanijo, da želijo »Bčelo« tudi dalej prejemati in po priložnosti denarje pošlejo.

Vredn.